

τὴν νύχτα δὲν τὴν ἔκαμα χαριτωμένη ἡμέρα
καὶ ἔτρεχα σὺν τῷ πουλί ποῦ τρέχει στὸν ἄερα ;
Δὲν χόρευα μὲ τὰ βιολιά, μὲ λύρες, μὲ ζουρνάδες ;
Στῆς γειτονιῆς δὲν ἔκανα τὴ νύχτα πατινάδες ;
Ἄχ ! σ' ἓνα μόνο ἔσφαλα — φορικτὴ ἀνοησία ! —
ποῦ χόρευα τὸν ἄχαρο χορὸ τοῦ Ἑοαῖα !!!
Ἦταν χορὸς χωρὶς βιολιά, χορὸς χωρὶς τραγούδια,
καὶ μοῦ φορέσαν στέφανα μὲ ψεύτικα λουλούδια !!

..

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἀτυχὴς Ὁθών· ἓνας τύπος ἀλησμόνητος ἀπολέ-
σθεις καὶ μὴ ἀντικαθιστάμενος πλέον !

Δ. Γ. ΠΟΣΕΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

ΔΕΙΛΙΝΟ ἀνοιξιάτικο.

Ὁ ἥλιος ὀλοσιτρόγγυλος, κατακόκκινος, σκορπίζει
ἄφθονον τὸν χρυσὸν του. Καὶ σπείρει τὸ θάλλπος, τὴν ζωὴν,
τὴν γονιμότητα. Μυριάκινος φωτιστέφανος λιποτακτεῖ ἀπὸ
τὸ πρόσωπόν του καὶ πυρπολεῖ τὰ βουνὰ καὶ ἡ θάλασσα
ἀκτινοβολεῖ καὶ ἡ γῆ τριγύρω ἀγάλλεται, ὀργᾶ, ἀναπνέει.

Ὁ Ποιητὴς μελαγχολικὸς κάθηται εἰς τὸ μικρὸ χαμηλὸ
μπαλκονάκι τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ του, ποῦ βλέπει πρὸς
τὴν Δύσιν. Παρακολουθεῖ τὸν μεγαλοπρεπῆ δρόμον τοῦ
ἡλίου καὶ βλέπει εἰς τὴν βραδεῖαν πορείαν του τὴν πο-
ρείαν τῆς Δημιουργίας, ἡ ὁποία βαίνει μὲ τὸν ἴδιον πά-
ντοτε σκοπὸν, πρὸς τὸ ἴδιον πάντοτε τέρας ... Καὶ πα-
ρομοιάζει τὸν ἥλιον μὲ τὴν Πρόοδον — ἥλιον τῆς Ἐπι-
στήμης καὶ τῆς Τέχνης — καὶ πάντοτε διακρίνει μίαν
βραδύτητα, διαβλέπει μίαν ἐκμηδένισιν ...

Καὶ ἐνῶ ἀντικρύζει τὸν ἥλιον, τὸν ὀλοσιτρόγγυλον, τὸν

κατακόκκινον, βλέπει κάποτε καὶ ἓνα μαῦρο, πυκνὸ κυπαρίσσι, ποῦ ὀρθοῦται ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸ σπιτάκι του χρόνια καὶ χρόνια, πρὶν νὰ ἰδῇ αὐτὸς ἀκόμη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἀφηρημένος βλέπει πρὸς τὴν γῆν. Καὶ ὁ ἥλιος ἐκρύβετο σιγὰ - σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι, ἔσβυνεν ἡ λάμψις του ἀνάμεσα εἰς τὰ πυκνὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ἐψυχορραγοῦσεν ἡ δόξα του.

Ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τοὺς ξεμβασμούς του, οἱ ὁποῖοι ἔκλειναν τὰ μάτια του ἀλλ' ἀνοιγαν τὴν ψυχὴν του εἰς ἓνα πλατύτερον κόσμον, εἶδεν ὅτι τὸ κυπαρίσσι εἶχε κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιον. Καὶ δὲν ἔβλεπε πλέον παρὰ τὴν μαύρη σκιὰ τοῦ κυπαριισιοῦ.

Καὶ ἐμελαγχόλησε περισσότερον ὁ Ποιητὴς ὅταν εἶδεν ἓνα τεράστιον Ἥλιον νὰ χάνεται ἐμπρὸς εἰς ἓνα ἰσχνὸ κυπαρίσσι καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἀξίζει ἡ Ζωὴ τίποτε καὶ ὅτι διὰ νὰ βλέπῃ τὸν Ἥλιον πάντοτε ἔπρεπε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ Κυπαρίσσι.

Καὶ ὁ Ἥλιος, ὁ ὁποῖος προτοῦ βυθισθῇ εἰς τὸ ἀχανές εἶχε δύσιν διὰ τὸν Ποιητὴν, ἐκυλίετο πρὸς τὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν καὶ ὅταν ἠθέλησε νὰ ἰδῇ μακρύτερα ἀπὸ τὸ Κυπαρίσσι, εἶδε μίαν ὠχρὰν μόνον ἀνταύγειαν, ἐνῶ τὸ Κυπαρίσσι, ἀλύγιστο, μελαγχολικόν, ἔρριπτε τώρα βαρύτεραν, πενθιμοτέραν τὴν σκιάν του.

Σκιὰν Θανάτου.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἀβρότης ὁμοιάζει μὲ τὴν αὔραν. Δὲν στοιχίζει τίποτε· ἀλλ' εἶνε πλήρης τιμαλοφῶς βαλσάμου.

* * *

Θ' ἐνάρετος ἄνθρωπος ἐργάζεται διὰ τὸ κατῆκον· ὁ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐργασίαν· ὁ ἐνδοξος διὰ τοὺς παραγνῶριζοντας αὐτόν.